

kan see ved en Tvangslov, ikke er tilstede; det er min Overbeviisning, at det danske Folks Retsfølelse er for levende og virksom til, at det med Lethed kan tænke sig, at et Forhold, der igjennem mange Aar bestandigt har været ordnet efter humane og billige Principer, forandres ved en tvingende Lov, som gjør Indgreb i de Rettigheder, som ere erhvervede ved mange forskellige Slags Udformter, men hvorpaa, hvad enten det er en bunden eller ubunden Eiendom, mange Familiers Belsærd beror.

Jeg mener derfor, at, ligesom man, førend man med Fortroisning skal gaae ind paa et saadant Forslag, maa erkjende, hvad der ikke for mig staaer klart, at det er nødvendigt at komme med en Tvangslov, saaledes maa man for det Andet tillige erkjende, at den er bygget paa saadanne Principer, at den kan bestaae fremfor Alt med det, der for Diebliffet, og som jeg haaber længe og evindeligt, skal være Danmarks Hovedlov: med Grundloven. Det har fra den første Tid af, jeg saa dette Udcast, frapperet og forundret mig overordentlig meget, at man ved en Foranstaltning som den nærværende, saa vigtig og saa folkelig i en vis Henseende, dog for første Gang tager Anledning til efter min Mening at tilsidefætte, ialtsald ikke nøie at overholde Grundlovens §. 87 (Monrad: Maa jeg bede om Ordet!), som bestemmer fuldstændig Erstatning for hvad der fordres afftaaet; thi, naar denne Paragraph siger, at Eiendomsretten er ukrænkelig og kan kun fordres hævet, naar det almene Vel kræver det, og da kun mod fuldkommen Erstatning, saa kan jeg ikke indsee Rigtigheden, f. Ex. af den 9de Paragraph i Lovudkastet, der indeholder, at, naar den i dette selv anerkjendte Burdering eller Overvurdering udbringer et Taxations-Beløb for en Eiendom, skal Vedkommende dog lovbestemt tvinges til

at afftaaet et Beløb af det, der saaledes er hans Eiendoms Værd. Det hedder nemlig deri, at Gaarden skal taxeres til den virkelige Værdi, den som fri Eiendom vil have i Handel og Wandel, men at deri dog skal fradrages den Formindskelse i Værdien, som antages at flyde af alle de særlige Indskrænkninger, som Bestiddelsen af Fæstegods er underkastet, hvorpaa tilføies, at dette Fradrag maa ikke være under $\frac{1}{5}$ og ikke over $\frac{2}{5}$ af den nævnte Taxationssum. Altsaa lægges der et bestemt Baand og en Bom for den skyldige Erstatning, naar man siger: selv om en Taxation gaaer forud, som viser et andet og for Eieren bedre Resultat, saa skal der dog kun gives det her Lovbestemte. Denne Bestemmelse synes mig dog virkelig, foruden adskillige andre, at være særlig (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!).

Med Hensyn til Lovens øvrige Indhold skal jeg endvidere omtale et meget vigtigt Punkt, det nemlig, der angaaer Prioritetshaverne i de Eiendomme, der ere behæftede med Pantegæld, og det er vistnok de fleste. Det er vel i Lovens forudsat, at man paa en Maade skal sikke dem; men den Godseier, der bevidstligt, ifølge Tvangsloven, hvis den udkommer, faaer Prioriteten opsagt, er slet ikke givet et ubetinget Tilfagn om, at der skal kommes ham til Hjælp med en Prioritet, idet det er gjort afhængigt af Betingelser. Det er naturligt, at det maa være forbundet med Betænkelighed ubetinget at tilfage Vedkommende Prioritet, men det er paa den anden Side et Forhold, hvor det er høist precært for Eiendomsbesidderen at være udsat for, maafee endog, paa Grund af den blotte Tvangslovs Emanation, at faa sine Prioriteter opsagte, — en Omstændighed, som maafee atter kan tvinge ham til strax at sælge Eiendommen, men vel at mærke, uden at være sikker for Resultatet af saadant Salg.